

Albert Camus

Existencialisme

--Vida

--Obres

--Pensament

--Temes bàsics de l'existencialisme

--Els problemes de la teologia existencialista

--Món, límits i existència

--Comentaris

--Bibliografia

--Vida

Camus, Albert; [Mondovi (Argèlia) 7-11-1913| França 4-1-1960]

Es va guanyar la seva reputació mundial per ser un novel·lista de gran prestigi, això li va portar a guanyar un Premi Nobel de Literatura l'any 1957. Durant els anys cinquanta es va tornar la veu principal de la moral a través de les seves escriptures i alguna contrarietat envers el testament.

La vida a Argèlia

Neix en una família humil l'any 1913 a Argèlia. De ben petit queda orfe de pare que va anar en la primera Guerra Mundial.

Encara que va ser un nen indigent va aconseguir una beca que rebien els fills de les víctimes de la guerra. Als 10 anys el mestre i amic Luis Germain li aconseguí una beca per estudiar al Liceu, a partir d'aquest moment la seva vida dona un tomb. Arriba a assistir a la Universitat d'Argèlia on va desenvolupar un interès pels esports i el teatre. Però va ser víctima de la enfermetat de la tuberculosi, que li va acompanyar tota la seva vida, i el va desviar de la seva gran passió; el futbol. Gràcies a això ara podem gaudir de les seves obres. Els temes dels seus llibres reflexen la seva vida: pobresa i mortalitat. Després d'estar una temporada als Alps francesos, torna cap a Argel i publicà els seus dos primers llibres; *Del dret i del revés* (1937) i *Noces* (1939). L'any 1938 es va fer periodista de l'*Alger-Republicain*, un diari anticolonialista. Durant la segona Guerra Mundial es reuneix a París amb un grup de la resistència 'Combat' i comença a escriure llibres que li porten al reconeixement general com *L'estranger* (1942). En el mateix any escriu l'obra clau de les seves idees *El mite de Sísif* (1942). Després escriu drames com *El malentès* (1944) i *Calígula* (1945). Fins aquí totes les seves obres van ser una concepció tràgica i absurda de la vida. Més tard publica *Cartes a un amic alemany* (1946) i *La pesta* (1947). Amb aquesta última el pensament de Camus va evolucionar cap a una banda més solidària envers el patiment humà i la injustícia. Una actitud que ho transmet encara més a *Els justos* (1949) i a l'assaig *L'home rebel* (1951). Aquest últim va ser, sens dubte, el llibre més polèmic i complex que va provocar la seva ruptura amb Sartre. Cinc anys més tard va sortir *La caiguda* (1956; novel·la), *El desterrament i el regne* (1957) i *Els endimoniats* (1959). Finalment mor l'any 1960 a prop del Sens a causa d'un accident

automovilístic. Tot i això després de la seva mort es van publicar novel·les com *La mort feliç* (1935—va ser la 1a novel·la) i *El primer home* (1994) obra en la que estava treballant abans de morir. Aquesta última es una autobiografia molt interessant encara que inacabada. Sartre, abans de la seva mort el va definir com: 'La admirable conjunció d'una persona, acció i obra'.

--Obres

Les seves obres fan veure l'influència de la societat nihilista en la que estava sotmés. Reflexen la tràgica i absurda existència de l'home, reivindicant la llibertat, justícia i solidaritat. En les primeres obres de Camus el tema central es l'absurd de viure i més tard seria la llibertat.

Les obres que va publicar són:

**La mort feliç (1935)*

**L'envers et l'endroit (El cantó dolent i el cantó correcte, 1937)*

**Noces (Les noces, 1938)*

**L'etranger (1942)*

**El mite de Sísif (1942)*

**El malentés (1944)*

**Calígula (1945)*

**Cartes a un amic alemany (1946)*

**La pesta (1947)*

**Els justos (1949)*

**L'home rebel (1951)*

**L'été (L'estiu, 1954)*

**La caiguda (1956)*

**El desterrament i el regne (1957)*

**Actuelles III (Actualitats III, 1958)*

**Els endimoniats (1959)*

**El primer home (1994)*

--Pensament

Existencialisme; moviment filosòfic o tendència dels segles XIX i XX. Tensió en la existència individual, en la subjectivitat i llibertat individual. Els existencialistes han defensat que no hi ha cap base objectiva per a les decisions, ells emfatitzen la importància de l'individualisme en les preguntes decisives de moralitat i veritat.

Els individus son lliures d'escollir el seu propi camí, els existencialistes han d'acceptar el risc i responsabilitat de les seves accions. Kierkegaard va experimentar un sentiment que ell va anomenar por; és la manera de Déu per cridar a cada persona per prometre un estil de vida personalment vàlid.

El primer en anticipar-se a les majors preocupacions de l'existencialisme va ser el filòsof francès Blaise Pascal (s. XVII), que va denunciar la filosofia sistemàtica que presumeix d'explcar a Déu i a la humanitat.

El segle XI el filòsof alemany Friedrich Nietzsche va afirmar el testament individual amb el tràgic pesimisme de la vida. Heidegger va defensar que els éssers humans entenen perquè estan aquí i que cada individu ha d'escollir una meta per una convicció apassionada.

El pensament existencialista ha tingut una influència en el segle XX, encara que abarca l'ateisme i l'agnosticisme. També va ser un moviment vital en la literatura, especialment en les obres del novel·lista rus Fyodor Dostoyevsky, l'escriptor austríac Franz Kafka i Albert Camus.

La fenomenologia és una escola de filosofia que té per propòsit principal és estudiar els fenòmens de l'experiència humana mentre intenten suspendre la consideració de la seva realitat subjectiva, són els que experimenten diversos actes de consciència, perceptors, valoració i apreciació estètica.

--Temes Bàsics de l'Existencialisme

Degut a les diversitats de posicions associats a l'existencialisme, el terme és impossible de definir. Però certs temes ens ajuden a comprendre'ls:

Primer tema: -l'existència procedeix d'una essència

L'home és conscient de que una cosa pot ser predit o manipulat, hi ha una existència conscient i no un acord amb cap definició, essència, generalització o sistema. L'existencialisme diu: 'Jo no sóc res més que la meua pròpia existència.'

Segon tema: -ansietat o sentit d'angustia

Existeix una inquietud generalitzada; la por. La angustia és la por al no res en l'existència humana. L'existencialisme està d'acord amb certs aspectes de ls pensaments del Judaisme i el Cristianisme, com que veuen l'existència humana decaiguda, de patiment, pecat, culpa i ansietat.

Tercer tema: -l'absurd

'Jo sóc la meua pròpia existència, però aquesta existència és absurda'. Existir com uin ésser humà és inexplicable i totalment absurd; per què ara? Per què aquí? Per què nosaltres?

Quart tema: -el no res

Un és la seva pròpia existència, però l'existència és un no res. Vivim sense que alguna cosa pugui estructurar el nostre ser i el nostre món. Estem en el buit, en el nul. 'Estic de peu en l'angustia a la vora de l'abisme'.

Cinquè tema: -existencialisme de la mort

El tot del nostre ésser semblar surar en el no res. La persona desprevenida intenta viure com si la mort no fós real, intenta fugir de la seva realitat. Heidegger afirma que la mort és el moment més autèntic perquè potencia el pensament del que un només ha de patir, segons Sartre la mort és l'existència total, la mort és tant absurda com el naixement.

Sisè tema: –allunyament

Existeix l'allunyament de la societat, dels éssers humans. Encara que l'allunyament més profund està entre la consciència i els objectes en el que jo sóc conscient, intentant dominar-lo.

Setè tema: –individualisme moral

En el segle XIX dijo Soren Kierkegaard:...he de trobar una veritat que sigui veritat per mí...la idea que jo pugui viure o morir-me.... Nietzsche:...l'individu ha de decidir quines situacions es poden comptar com situacions morals:...

Vuitè tema: –subjectivitat

La comprensió d'una situació és superior a un observador aïslat, objectiu.

Novè tema: –opció i compromís

L'existencialista pensa que la persona ha d'escollir el seu propi camí.

Desè tema: –por i ansietat

La ansietat comporta a l'enfrontament de l'individu amb el no res i amb la impossibilitat de trobar la última justificació.

--El problema de la teologia existencialista

L'existencialisme té una dimensió teològica. Encara que Heidegger va afirmar que nega a l'Ésser dels que parlen les qualificacions essencials de la divinitat, ja que no és l'última causa. Jaspers, en les seves últimes escriptures, va anomenar el caràcter religiós de fe de qualsevol creença. La fe és l'única manera per retirar el món i contactar amb l'Ésser que està més enllà del món. També van desenvolupar una història de teologies; caracteritzen els segles VIII i II a. C. L'edat en la que les grans religions i filòsofs d'Orient van sorgir; – Confuci, Lao, el tzu, els Upanishads, Buda, Zoroaster, els profetes d'Israel – i a Grècia l'edat de la filosofia clàssica d'Homer, Tucídides i Arquímedes. En aquesta edat l'home es dona compte de l'Ésser i dels seus límits. L'edat actual, de ciència i tecnologia, és potser el principi d'una nova edat axial.

Camus és una aspecte de revolta de l'home contra el món. L'artista intenta tornar a fer el món que està davant d'ell mateix i donar-li un estil, donar-li la coherència i unitat que li falta.

--Món, límits i existència

la fenomenologia: – Al segle XX el moviment filosòfic va dedicar a descobrir les estructures d'experiència presentant la consciència sense teòria, deducció o ciències. El fundador de la fenomenologia, el filòsof alemany Edmund Husserl, diu que la fenomenologia permet a la consciència referir-se als objectes fora de sí mateix. Aquest estudi requereix reflexió en la ment amb l'exclusió de tot lo demés. Husserl anomena a aquest tipus de reducció reflexió fenomenal.

l'alienació: – El problema d'un mateix és que sigui un foraster. Jacqueline Kennedy Onassis va experimentar l'allunyament de les persones, societat o treball. Alguns filòsofs creuen que l'alienació es produeix per poc aprofundiment en la societat despersonalitzada. El psicoanalista austríac Sigmund Freud, creu que l'alienació és resultat del límit entre les parts conscients i inconscients de la ment.

la náusea: – El sentiment és comú a tots nosaltres. Per a la majoria dels homes quan s'apropa l'hora de dinar o

quan ens donen la carta és bastant comú voler anar al voltant del que es vol. Però l'home que vol trobar excavar en troballes d'idees es troben cara a cara amb un problema que els fa impossible la vida. A aquest sentiment de revolt al cos és el que s'anomena nàusea.

la mala fe: – En la mala fe, evadim la responsabilitat i ansietat sense notar les possibilitats d'opció. Els humans s'han d'esforçar per fugir i aconseguir el seu veritable ésser.

l'angustia: – A l'existencialisme, el terme es refereix a l'ansietat humana general a tenir un testament lliure, és a dir, ser responsable de les accions d'un mateix.

l'ésser: – Ser generalment és una noció fundamental en l'ontologia metafísica, però particularment en l'idealisme i existencialisme.

l'ètica i moralitat: – El que va ser una vegada vàlid pot ser ara inapropiat. En el món del segle XX les idees existencialistes han semblat correctes a moltes persones. Alguns existencialistes basen la seva posició en la religió. Els individus confien que el que estan fent és correcte, però que poden estar completament equivocats; la decisió pot arribar a ser un problema agonitzant.

la no-mitologia: – Reinterpretar el que es considera són els elements mitològics de la Bíblia. Per a aquesta reinterpretació, Bultmann utilitza l'apropament existencialista del filòsof alemany Heidegger i en l'efecte del principi luterà que reafirma la justificació de la fe.

el teatre de l'absurd: – Vivim en un temps que ha creat el teatre de l'absurd. El treball de pensadors vanguardistes expressa la creença que un univers ateu té un significat o propòsit i porta a la reflexió raonada i el silenci.

el no-res: – El concepte és molt utilitzat per l'existencialisme. Quan el no-res s'utilitza com a objecte en una frase gramatical, no s'ha de considerar una cosa o el nom d'aquella cosa. Els filòsofs pensen que el problema de pensar 'qualcom' en comptes de 'res' existeix una complicada contradicció.

Camus diu: La memòria dels pobres està menys alimentada que la de los rics, tenen menys punts de referència en l'espai, ja que no deixen el lloc on viuen, i també menys punts de referència en el temps d'una vida uniforme i gris. Tenen, la memòria del cor, que és la més segura però el cor es gasta amb la pena i el treball, oblida més ràpid. El temps perdut només el recuperen els rics. Per als pobres, el temps només marca el rastre del camí de la mort.... A aquest camí es va rebel·lar Camus.

Com anècdota es diu que l'any 1948 algú li va reprotxar no haver après el concepte de llibertat de Marx i Camus digué: És cert, ho he après en la misèria.

--Comentaris

Aquest treball m'ha servit per entendre moltes coses que la religió ni tant sols esmenta. Encara que l'existencialisme és una visió del món pessimista i poc l'encanta, trobo un tema apassionant perquè he descobert moltes coses sobre l'existència dels humans, la vida i les seves conseqüències. Encara que la majoria d'informació que he tret sigui d'una pàgina d'Internet vaig trobar aquesta pàgina molt interessant i bastant completa per fer aquest treball, encara que m'hagi costat gaire entendre les seves idees i expressions.

--Bibliografia

*Revista Abraxas n° 2 *Albert Camus, el rebel·le*

*Internet: *Realm of Existentialism* (La veritat de l'existencialisme); Katharina Eiermann

**Les Nou Revelacions*–James Redfield

*Enciclopedia: *Logos 2000*